

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/478/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6715215848
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ama Odalošová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2017:6715215848.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Amy Odalošovej a sudcov JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a JUDr. Janky Boroškovej v právnej veci žalobcu: mBank SPÓLKA AKCYJNA, so sídlom Senatorska 18, Warszawa, 00-950, Poľská republika, identifikačné číslo: 001254524, podnikajúceho na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky mBank S.A., pobočka zahraničnej banky so sídlom organizačnej zložky Pribinova 10, 811 09 Bratislava, IČO: 36 819 638, zastúpenej: Bartošík Šváby s.r.o. so sídlom Plynárska 7/A, 821 09 Bratislava, IČO: 35 929 049, proti žalovanej: H. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom V. F. XXXX/XX, XXX XX P., občianka SR, zastúpenej: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o. so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, o zaplatenie 815,62 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 11C 409/2015-124 zo dňa 13. 05. 2016 takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 11C 409/2015-124 zo dňa 13. 05. 2016 p o t v r d z u j e .
- II. Žalovanej priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobu zamietol (prvý výrok). Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 504,11 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (druhý výrok).
2. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že medzi účastníkmi konania bola dňa 25. 01. 2009 uzavretá zmluva o poskytnutí hotovostného úveru „mP?ŽIČKA“. Žalovanej bol poskytnutý úver v maximálnej výške 2 330 €, na obdobie 60 mesiacov, konečná splatnosť úveru bola určená dňom 24. 01. 2014 s tým, že úver bol splácaný v mesačných splátkach, RPMN bola určená vo výške 17,81 %, celkové náklady 1 107,90 €, PRPMN bolo vo výške 19,29% úroková sadzba vo výške 16,5% ročne. Úver bol splácaný od 25. 02. 2009 do 24. 01. 2014 mesačnými splátkami vo výške 57,28 €.
3. Žalobca doručil žalovanej dňa 05. 10. 2012 výzvu/odstúpenie od zmluvy, ktorou vyzval žalovanú na zaplatenie dlhovanej sumy 257,80 € v lehote najneskôr do 7 dní od doručenia výzvy, zároveň uviedol, že ak nedôjde k úhrade dlhovanej sumy je táto výzva aj odstúpením od zmluvy o poskytnutí hotovostného úveru.
4. Súd prvej inštancie posúdil nárok v súlade s § 52, 54 ods. 1,2, § 48 ods. 2, § 457, § 107 ods. 1,2 Obč. zákonníka a uzavrel, že úverová zmluva má spotrebiteľskú povahu, dopadá na ňu právna ochrana vyplývajúca z ust. § 54 Obč. zákonníka. Postavenie spotrebiteľa nie je prípustné zhoršiť oproti právnej úprave Obč. zákonníka vrátane právnej úpravy odstúpenia od zmluvy, a to ani v prípade úveru, ktorý je absolútnym obchodom. V rámci kolízie dvoch noriem upravujúcich totožný inštitút sa použije občiansko

- právna úprava. Aplikácia Obchodného zákonníka by v danom prípade predstavovala rozpor s ust. § 54 ods. 1 Obč. zákonníka, ktoré je v súlade s právom Európskej únie. O rozpor s ust. § 54 ods. 1 Obč. zákonníka, by sa jednalo v prípade, ak by sa postavenie spotrebiteľa zo spotrebiteľskej zmluvy použitím inštitútu práva podľa Obchodného zákonníka zhoršilo napriek tomu, že Občiansky zákonník upravuje pre spotrebiteľa rovnaký inštitút priaznivejšie.

5. Okresný súd v tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR č. I.ÚS/402/2013-10 zo dňa 19. 06. 2013, ktorým bola potvrdená rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky, ktoré síce priznávajú, že úver je absolútnym obchodom, avšak pokiaľ ide o spotrebiteľskú zmluvu, ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu a teda o typický občiansko-právny vzťah. Úverovanie spotrebiteľov patrí medzi najfrekvencovanejšie občiansko-právne vzťahy. Je náležité a plne v súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa, že v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné aplikovať právnu úpravu o občianskych právach a nie podnikateľské právo. Okresný súd nijako nepoprel, že úver je absolútnym obchodom a že na úver dopadá tretia čas obchodného zákonníka, bez ohľadu na povahu účastníkov úverovej zmluvy, avšak ešte dôležitejšou skutočnosťou je to, že v prípade úverovej zmluvy uzatvorenej medzi účastníkmi, sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, ktorá je regulovaná osobitnou právnu úpravou a tiež ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu, teda ide o typický občiansko-právny vzťah.

6. V tomto prípade nie sú pochybnosti o tom, že predmetná zmluva je zmluvou typovou a žalovaná nepoužila predmet plnenia na podnikanie. Rovnako nie sú pochybnosti o tom, že veriteľ je podnikateľ a predmet plnenia sa týka jeho podnikateľskej činnosti. Vzhľadom na uvedené, súd prvej inštancie posúdil následky odstúpenia od zmluvy podľa § 48 Obč. zákonníka, na základe ktorého dochádza k zrušeniu zmluvy od samého začiatku, teda ex tunc. Následne posúdil námietku premlčania vznesenú žalovaným a uzavrel, že výzva na úhradu dlhovanej sumy/odstúpenie od zmluvy zo dňa 29. 09. 2012 bola doručená žalovanej 05. 10. 2012. Žalovaná bola vyzvaná na zaplatenie dlhovanej sumy do 7 dní odo dňa doručenia výzvy to je do 12. 10. 2012. Dňom 13. 10. 2012 došlo k odstúpeniu od zmluvy a začala plynúť dvojročná premlčacia lehota v zmysle § 107 ods. 1 Obč. zákonníka na uplatnenie nároku - zaplatenie dlhovanej sumy. Žaloba však bola podaná po uplynutí dvojročnej premlčacej lehoty, keď bola podaná 06. 10. 2015, preto okresný súd vzhľadom na námietku premlčania vznesenú žalovaným žalobu v plnom rozsahu zamietol.

7. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v súlade s § 142 ods. 1 OSP, úspešnej žalovanej priznal náhradu trov konania - trov právneho zastúpenia vo výške 504,11 €.

8. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

9. Proti rozsudku podal v súlade s § 355 CSP v lehote v súlade s § 362 ods. 1 CSP odvolanie žalobca z dôvodu, že napadnutým rozhodnutím bolo porušené ustanovenie čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, procesno-právne ustanovenie (najmä § 157 ods. 2 OSP) a zároveň súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie príslušného právneho predpisu. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

10. Žalobca v odvolaní uviedol, že bolo porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie, nakoľko mu nebolo doručené vyjadrenie žalovaného došlé súdu 11. 03. 2016, ktorým žalovaný poukázal na aplikáciu ust. § 48 ods. 2, § 457, § 52 ods. 2 a § 107 ods. 1 OZ, nemohol sa k nemu vyjadriť. Podľa názoru ESLP, ak súd nevytvorí možnosť druhej procesnej strane dozvedieť sa o všetkých dôkazoch, alebo vyjadreniach podaných vo veci dochádza k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie, ktoré je zaručené čl. 6 Dohovoru. Žalobca sa riadne ospravedlnil na pojednávaní dňa 13. 05. 2016, nakoľko mal za to, že v predmetnom konaní absentoval akýkoľvek protiargument žalovaného, ktorý by nárok žalobcu spochybnil. Žalobcovi teda bola odňatá možnosť konať pred súdom.

11. Odvolateľ uviedol, že odôvodnenie rozhodnutia je v rozpore s ust. § 157 ods. 2 OSP, nakoľko neobsahuje žiadne vysvetlenie a úvahy, prečo súd napriek skutočnosti, že ide o tzv. absolútny obchodný vzťah považoval za príslušné výlučne ustanovenia Občianskeho zákonníka a na ustanovenia Obchodného zákonníka neprihliadal. Ustanovenie § 48 OZ nie je vyložené v súvislosti s riešením odstúpenia od zmluvy do takej miery, aby bolo možné vyvodiť vzťah medzi skutkovým zistením a právnym posúdením veci, súd nevysvetlil prečo bolo aplikované práve toto zákonné ustanovenie. Z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, prečo súd napriek skutočnosti, že žalobca nemal možnosť oboznámiť sa so skutočnosťou, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, považoval za začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby práve účinnosť žalobcovho odstúpenia. Namietal, že na daný vzťah bolo treba aplikovať Obchodný zákonník, novela Obč. zákonníka v § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka bola účinná od 01. 04. 2015, preto na daný právny vzťah vzhľadom na zákaz retroaktivity, nie je možné toto aplikovať, poukázal tiež na nesprávne posúdenie premlčania. Vňahy založené zmluvou o úvere v súlade s § 497 Obch. zákonníka sa v súlade s § 261 Obch. zákonníka spravujú Obchodným zákonníkom, účastníci nemôžu ani dohodnúť, že ich vzťah sa bude spravovať iným zákonom (napr. Občianskym zákonníkom), lebo ust. § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka je ustanovením kogentným (rozhodnutie NS SR sp. zn. 5 Cdo 120/2010 z 27. 05. 2012). Pokiaľ ide o spotrebiteľský úver normatívne usporiadanie bude postupovať od zákona o spotrebiteľských úveroch ako lex specialis k Obchodnému zákonníku, ako lex generalis, až po Obč. zákonník, ako základ súkromno-právnej úpravy v otázkach, ktoré Obchodný zákonník nerieši (Patakyová, a kolektív Obchodný zákonník. Komentár 4. vydanie. Bratislava: C.H.Beck, 2013, s. 1043). Okresný súd však aplikoval výlučne ust. Obč. zákonníka. Žalobca od zmluvy o úvere odstúpil ešte v roku 2012, kedy do Občianskeho zákonníka nebola zavedená posledná veta § 52 ods. 2, v zmysle ktorej zákonodarca určil prednostnú aplikáciu Občianskeho zákonníka na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ. V čase odstúpenia od zmluvy stále platil stav, podľa ktorého bolo nutné aplikovať na zmluvu o úvere ustanovenia OBZ, nakoľko išlo o absolútny obchod a úprava odstúpenia od úverovej zmluvy je v Obchodnom zákonníku úpravou komplexnou, nebolo potom možné aplikovať Občiansky zákonník, ani len subsidiárne. Žalobca uskutočnil právny úkon v súlade s vtedy platným právnym stavom, zákonné normy nijako neobchádzal a legitímne očakával, že nastali následky a účinky tohto právneho úkonu uvedené v príslušnom kódexe t. j. v Obchodnom zákonníku. Žalobca uplatnil svoje právo na súde v zákonnej lehote. Od zmluvy odstúpil v súlade s vtedy jediným aplikovateľným ustanovením - ustanovením § 506 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého „Ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok, alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi“ následne Obchodný zákonník v ust. § 394 ods. 1 určuje, že „pri právach, ktoré vznikajú odstúpením od zmluvy, plynie premlčacia doba odo dňa, keď oprávnený od zmluvy odstúpil, pričom všeobecná premlčacia doba je Obchodným zákonníkom určená na 4 roky. Žalobca návrh podal dňa 02. 10. 2015 nie ako uvádza okresný súd dňa 06. 10. 2015 a to elektronicky, teda žalobu podal včas. Poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6 NCdo 4/2012 zo dňa 27. 03. 2013, rozsudok NS ČR sp. zn. 32 Cdo 3337/2010, podľa ktorých zmluva o úvere, ktorá je zároveň spotrebiteľskou zmluvou sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka o zmluve o úvere a podľa tohto kódexu je teda potrebné posudzovať nielen odstúpenie od úverovej zmluvy, ale aj dĺžku premlčacej doby. Zákonnú úpravu odstúpenia od zmluvy podľa § 506 Obchodného zákonníka nemožno považovať za zmluvnú podmienku upravenú spotrebiteľskou zmluvou (uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 Co 760/2014 zo dňa 27. 01. 2016). Občiansky zákonník úverovú zmluvu ako absolútny obchod vôbec neupravuje, a preto nemôže pre spotrebiteľa priaznivejším spôsobom upravovať následky odstúpenia od zmluvy zo strany veriteľa z dôvodu porušenia povinnosti dlžníka. Ani zákon č. 129/2010 Z.z. a č. 258/2001 Z.z. neupravujú zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako osobitný zmluvný typ, ale upravuje iba určitý režim ochrany. Vzhľadom na čas uzatvorenia zmluvy, ako aj odstúpenia od zmluvy nemožno na zmluvný vzťah aplikovať ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinného od 01. 04. 2015, čo by bolo v rozpore so zásadou právnej istoty ako základného princípu právneho štátu. Žalobca nemohol predpokladať, že sa zákon zmení. Nemohol mať vedomosť o tom, že by malo prísť k vzniku bezdôvodného obohatenia. Poukázal na všeobecný zákaz spätného pôsobenia právnych predpisov, nález Ústavného súdu SR zo dňa 03. 04. 1996, sp. zn. PL.us 36/1995.

12. Žalobca pre prípad, že by sa súd nestotožnil s jeho argumentáciou uviedol, že aj posúdenie podľa Občianskeho zákonníka, ak by odstúpenie malo byť posúdené v zmysle novej právnej úpravy v súlade s § 48 OZ v spojení s § 457 OZ, nemohlo dôjsť k premlčaniu. Ustanovenie § 107 OZ predpokladá reálne dozvedenie sa, že k bezdôvodnému obohateniu došlo, k tomu nemohlo dôjsť skôr ako dňa 23. 04. 2014, kedy vstúpila do platnosti novela OZ, nakoľko až táto stanovuje, že s účinnosťou od 01. 04. 2015 budú sa spotrebiteľské zmluvy posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka.

13. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

14. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu podľa § 379, 380 CSP, bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil v súlade s § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne.

15. Podľa § 387 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

16. Odvolací súd v konaní súdu prvej inštancie nezistil vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok.

17. Odvolací súd v súdnej veci nezistil žiadne okolnosti, ktoré by spochybňovali správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, súd v odôvodnení rozhodnutia venoval náležitú pozornosť zisteniu všetkých rozhodných skutočností, dostatočne zistil skutkový stav a mal spoľahlivé a dostatočné podklady pre rozhodnutie o veci. Dôvody, pre ktoré tak urobil, správne rozobral v odôvodnení rozhodnutia.

18. K námietke odvolateľa, že bolo porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie, z dôvodu, že mu nebolo doručené vyjadrenie žalovaného došlé súdu 11.03.2016, ktorým žalovaný poukázal na aplikáciu ust. § 48 ods. 2, § 52 ods. 2 a § 107 ods. 1 OZ, a preto sa k nemu nemohol vyjadriť, odvolací súd udáva, že účastníci boli riadne predvolaní na pojednávania dňa 13.05.2016, žalobca predvolanie prevzal 29.03.2016, žalovaná 29.03.2016. Žalobca sa ospravedlnil z neúčasti na pojednávaní dňa 15.04.2016, nepožiadaval o odročenie pojednávania, na pojednávanie sa nedostavil. Na pojednávaní, ktorého sa zúčastnil žalovaný by mal žalobca možnosť oboznámiť sa s námietkami žalovanej uvedenými vo vyjadrení žalovanej došlých súdu 11.03.2016. Súd prvej inštancie všetky podstatné námietky žalovanej uviedol v odôvodnení rozhodnutia a žalobca tak mal možnosť (ktorú aj využil) vyjadriť sa k všetkým námietkam žalovanej v odvolacom konaní. Odvolací súd predmetné vyjadrenie žalovanej žalobcovi doručil 13.11.2017, žalobca sa k nemu nevyjadril.

19. Porušením právo na spravodlivé súdne konanie sa rozumie taký nežiaduci postup súdu v prejednávanej veci, ktorým súd účastníkovi konania znemožní realizáciu tých práv, ktoré mu priznáva procesný poriadok za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada je významná najmä vtedy, ak súd postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi, a tým odňal účastníkovi jeho procesné práva. Odvolací súd nezistil v konaní, taký nežiaduci postup súdu, ktorým by súd žalobcovi znemožnil realizáciu jeho práv, žalobca mal možnosť vyjadriť sa v odvolacom konaní k všetkým námietkam žalovanej uvedených vo vyjadrení žalovanej došlých súdu 11.03.2016, žalobca sa k argumentácii žalovanej vyjadril aj v odvolaní, nakoľko o obsahu podstatných námietok sa dozvedel z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, v odvolacom konaní mu aj bolo doručené vyjadrenie žalovanej. Postupom súdu mu potom nebolo znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namietaný nedostatok bol napravený v odvolacom konaní, a teda neboli porušené namietané práva odvolateľa.

20. K námietke odvolateľa, že súd prvej inštancie riadne svoje rozhodnutie neodôvodnil, odvolací súd udáva, že v rozhodnutí súd prvej inštancie uviedol dostatočné dôvody, na základe ktorých založil rozhodnutie, jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom sa vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, neopomenul žiadnu skutkovú a právne významnú otázku. Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia - právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad. Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument. Stačí, aby reagoval na skutočnosti, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považované za rozhodujúce. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (ÚS SR sp. zn. III. ÚS 209/04, sp. zn. IV. ÚS 112/05, sp. zn. I. ÚS 380/08, sp. zn. III. ÚS 172/2010, sp. zn. II. ÚS 537/2010).

21. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie je zjeme, aký skutkový súd stav zistil, ktorý odvolateľ ani nerozporuje, aké ustanovenia a z akých dôvodov na daný právny vzťah aplikoval a ako ich vyložil.

22. V prejednávanej veci žalobca vo svojom odvolaní zotrváva na stanovisku, že daný právny vzťah medzi účastníkmi má byť posudzovaný podľa ustanovení Obchodného zákonníka, keďže ide o zmluvu o úvere, ktorá je absolútnym obchodom. V otázke odstúpenia od zmluvy a právnych dôsledkov odstúpenia od úverovej zmluvy, ako aj premlčania na daný zmluvný vzťah treba podľa odvolateľa aplikovať obchodný zákonník.

23. Odvolací súd preskúmaním veci zistil, že súd prvej inštancie v tejto otázke vec správne právne posúdil. Jeho závery sú v súlade s nálezom Ústavného súdu SR č.k. I ÚS/402/2013-10 zo dňa 19.06.2013. Týmto rozhodnutím (ktoré bolo prijaté ešte pred novelou občianskeho zákonníka uvádzanou žalobcom, zákonom č. 102/2014 Z.z.) bola potvrdená rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky, „ktoré síce priznávajú, že úver je absolútnym obchodom, pričom na úver dopadá tretia časť Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov úverovej zmluvy, avšak pokiaľ ide o spotrebiteľskú zmluvu, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou a ustanoveniami Občianskeho zákonníka, ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu, a teda o typický občianskoprávny vzťah. Úverovanie spotrebiteľov patrí medzi najfrekventovanejšie občianskoprávne vzťahy. Je náležité a plne v súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa, že v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné aplikovať právnou úpravu o občianskych právach a nie podnikateľské právo“. Novelou občianskeho zákonníka zákonom č. 102/2014 Z.z., ktorým bolo novelizované ustanovenie § 52 ods. 2, tak že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, išlo len o odstránenie nejednotnosti výkladu zákona, a teda nejde o retroaktivitu, tak ako to namieťa odvolateľ. Ako vyplýva z dôvodovej správy, cieľom novelizovaného ustanovenia bolo len deklaratórne potvrdiť správnosť aj predtým platného výkladu, podľa ktorého mali normy Občianskeho zákonníka prednosť pred normami Obchodného zákonníka.

24. Niet pochybností o tom, že aj v danom prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu. Na plynutie času ani jeho dôsledky, vrátane premlčania v typickej občianskoprávnej veci nemôže dopadať právnou úpravou obchodného práva a rovnako ani na otázky odstúpenia a dôsledkov odstúpenia od zmluvy. Vychádza sa z názoru, že niet dôvodu nechrániť dobromyseľnosť spotrebiteľov, ktorá vychádza z dôvery v objektívne občianske právo a chrániť dodávateľa, ktorý sám zmluvu koncipoval. V rámci kolízie dvoch noriem na ten istý inštitút sa použije občianskoprávna úprava. Odvolací súd nijako nepopiera, že úver je absolútnym obchodom, a že na úver dopadá tretia časť Obchodného zákonníka, bez ohľadu na povahu účastníkov úverovej zmluvy. Ešte dôležitejšou skutočnosťou však je, že v prípade úverovej zmluvy uzatvorenej medzi účastníkmi sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou a tiež ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu, teda ide o typický občianskoprávny vzťah. Nie sú pochybnosti o tom, že predmetná zmluva je zmluvou typovou a žalovaná nepoužila predmet plnenia na podnikanie. Rovnako tu nie sú pochybnosti, že veriteľ je podnikateľ a predmet konania sa týka jeho podnikateľskej činnosti. O tom, že v danom prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu nepochyboval ani samotný žalobca. V konečnom dôsledku tomu zodpovedá aj definícia spotrebiteľskej zmluvy. Postavenie spotrebiteľa nie je prípustné zhoršiť oproti právnej úprave Občianskeho zákonníka, vrátane právnej úpravy odstúpenia od zmluvy, a premlčania a to ani v prípade úveru, ktorý je absolútnym obchodom. V rámci kolízie dvoch noriem upravujúcich totožný inštitút sa však použije občianskoprávna úprava. Na faktickú nerovnosť medzi dodávateľom a spotrebiteľom poukazujú aj viaceré rozhodnutia Súdneho dvora /napr. rozsudok C-168/05, Mostaza-Claro bod 25, 26, 27/.

25. V preskúmvanej veci nepochybne treba aplikovať právnou úpravou odstúpenia od zmluvy upravenú v ustanovení § 48 Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>>, keď vychádzajúc z ods. 2 tohto ustanovenia v dôsledku odstúpenia od zmluvy dochádza k zrušeniu zmluvy od samého počiatku, teda ex tunc. V nadväznosti na uvedené vychádzajúc z ustanovení § 48 ods. 2 a § 457 Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> tu je povinnosť účastníkov konania navzájom si vrátiť iba to, čo si vzájomne plnili. Tieto ustanovenia súd prvej inštancie na danú vec správne aplikoval a po nespornom zistení, že žalobca od zmluvy odstúpil, pristúpil k skúmaniu námietky premlčania vnesenej žalovanou. Premlčanie okresný súd správne posudzoval v

súlade s občianskym zákonníkom § 107. Právo na plnenie z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na plnenie z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, odo dňa, keď k nemu došlo.

26. K odstúpeniu od zmluvy žalobcom došlo dňa 12.10.2012 pre neplnenie záväzku žalovanou. Je nepochybné, že žalobca sa dozvedel dňom zrušenia zmluvy na základe odstúpenia o výške bezdôvodného obohatenia, a kto sa na jeho úkor obohatil. Žalobca mal všetky podklady, z ktorých mohol zistiť výšku bezdôvodného obohatenia. Nasledujúcim dňom po zrušení zmluvy, dňom 13.10.2012 začala plynúť 2-ročná premlčacia lehota v zmysle § 107 ods.1 Občianskeho zákonníka na uplatnenie nároku žalobcom - zaplataenie dlhovanej sumy. Žaloba však bola podaná po uplynutí 2-ročnej subjektívnej premlčacej lehoty, keď bola podaná na súd 2.10.2015. Preto okresný súd správne prihliadol na námietku premlčania vznesenú právnym zástupcom žalovanej a z toho dôvodu podanú žalobu v plnom rozsahu zamietol. Keďže novelou občianskeho zákonníka, zákonom č. 102/2014 Z.z., ktorým bolo novelizované ustanovenie § 52 ods. 2 OZ, išlo len o odstránenie nejednotnosti výkladu zákona a správnosť rozhodovacej praxe súdov (do účinnosti zákona č. 102/2014 Z.z), ktoré aplikovali ustanovenia občianskeho zákonníka na spotrebiteľský úverový vzťah bola potvrdená aj nálezom Ústavného súdu SR č.k. I ÚS/402/2013-10 zo dňa 19.06.2013, správny je záver okresného súdu o začatí premlčacej lehoty, a nie je možné prihliadnuť na argumentáciu žalobcu, že reálne sa mohol dozvedieť, že došlo k bezdôvodnému obohateniu najskôr až platnosťou novely Občianskeho zákonníka zo dňa 23. 04. 2014, zákonom č. 102/2014 Z.z., ktorej účinnosť nastala od 01. 04. 2015, a ktorou došlo k zmene ustanovení § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

27. Pokiaľ žalobca poukazoval na rozhodnutia iných súdov, a to rozhodnutie NS SR sp. zn. 5 Cdo 120/2010 z 27.05.2012, 6 NCdo 4/2012 zo dňa 27.03.2013 neboli v nich posudzované úvery, z hľadiska, že ide o spotrebiteľské úvery, uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 Co 760/2014 zo dňa 27. 01. 2016 nezohľadňovalo nález Ústavného súdu SR č.k. I ÚS/402/2013-10 zo dňa 19.06.2013, nejde teda o rozhodnutia reventné vo vzťahu k danej veci.

28. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil vo výroku, ktorým súd návrh zamietol.

Odvolací súd preskúmal aj závislý výrok o náhrade trov konania. O trovách konania bolo správne rozhodnuté v súlade s ust. § 142 ods. 1 OSP účinného v čase rozhodovania súdom prvej inštancie, súd prvej inštancie v súlade so zákonom priznal úspešnému účastníkovi náhradu trov konania v plnej výške. Žalobca nenamietal výšku priznaných trov, preto sa nestala predmetom preskúmania odvolacím súdom.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu. Žalovaná bola v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešná, preto jej súd priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

30. O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania, t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpisu uvedie, tiež proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).